

til paa den Maade, at en Ejendom afklædes for alt, hvad den afklædes kan, og Jorden sælges saa til den højeste Pris, der kan faas. Ofte henlægges den til et større Landbrug, og et selvstændigt Brug ødelægges derved. Og der er ingen Mening i, at vi her bestræber os for at oprette saa mange selvstændige Landbrug som muligt, medens man fra anden Side nedlægger Landbrug. Derfor hilser jeg Lovforslaget med Glæde. Jeg er dog ogsaa glad over, at dette Lovforslag giver visse Lempelser. Det er, som sagt, ikke Meningen at lægge Hindringer i Vejen for en fornuftig Udstykning. Derfor er der ogsaa visse Lempelser med Hensyn til Adgangen til Magelæg. Det kan ofte være formaalstjenligt, at der finder et Magelæg Sted, idet der derved opstaar et mere praktisk Landbrug, end Tilfældet var før. Det er ogsaa heldigt, at der gives Adgang til at udstykke til Byggegrunde. Jeg billiger ogsaa den Dispensationsret, der er givet Landbrugsministeren, og jeg er enig i, at det er heldigt, at det ikke bliver Formanden for en Kommunalbestyrelse, men denne selv, der kommer til at afgøre, om der skal gives Anbefaling til Ansøgerne. I Modsætning til den ærede Ordfører for Venstre (I. A. Hansen) er jeg en Tilhænger af, at det bliver hele Kommunalbestyrelsen eller dens Flertal, der skal bestemme, om en Anbefaling skal gives. Er det henlagt til en enkelt Mand, kan han efter min Mening komme til at se noget forkert paa Forholdene.

Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Vejstrup: De Forhold, der dikterede Ønsket om Gennemførelsen af Loven af 20. Marts 1918, er fremdeles til Stede. Jeg havde ved Behandlingen af denne Lov Lejlighed til at udtale mit saavel som mit Partis Standpunkt, og jeg skal ikke komme ind paa en Gentagelse. Hvad der dikterede Ønsket om denne Lov, var den stærke Interesse, der viste sig for Sammenlægning af Landejendomme. Den Sammenhobning af Kapital, som havde fundet Sted, førte til, at der mange Steder anvendtes Kapital til en saadan Sammenlægning, og det siger sig selv, at dette Forhold nationaløkonomisk maatte virke i høj Grad uheldigt. Det vilde være meningsløst, om Lovgivningsmagten det ene Aar efter det andet bevilgede Penge af Statens Midler til gennem Udstykning at skabe saa mange Hjem som vel muligt og samtidig gav Lejlighed til, fordi der ved Krigsforholdene var sket Kapitalopsamlin-

ger, atskalte og valte med Landejendommene, saa meget man vilde. Vi har altid været Tilhængere af, at man skulde søge at bremse Spekulationen i Jord og Landejendomme, og det er dette, det foreliggende Lovforslag i Lighed med den allerede eksisterende Lov tilsigter. Fra Folketingets Side har man fundet det rigtigt at give nogle mere detaljerede Bestemmelser, og det kan selvfølgelig være meget godt, men det er rigtigt, hvad her er udtalt af andre Medlemmer, at man kan give saa mange Detailbestemmelser, man vil, saa vil der alligevel kunne indtræde Forhold, som ikke lader sig ordne i Henhold dertil. Der vil altid være en Mængde Forhold, som maa afgøres rent skønmæssigt, og det er da rigtigt, saaledes som ogsaa Lovforslaget bestemmer, at denne Afgørelse først og fremmest ligger hos Sogneraadene. Der er ingen, der i samme Grad som disse har Kendskab til, hvorledes en Udstykning bør foregaa, og om den overhovedet bør foregaa.

Der er i Lovforslaget enkelte Bestemmelser, som jeg ikke synes, at man ganske kritikløst skal gaa hen over. Da Lovforslaget imidlertid skal henvises til et Udvalg, skal jeg ikke komme stærkt ind paa dette. Dog vil jeg gerne pege paa en enkelt Bestemmelse i § 2. I det Afsnit af denne Paragraf, som omhandler Deling af Jordejendomme i Henhold til dens første Stykke, er der en Sætning, som gaar ud paa, at naar Jord ønskes fraskilt til Byggegrunde, maa disse dog ikke have en Størrelse af over $\frac{1}{2}$ ha geometrisk Maal — det var dette Spørgsmaal, som ogsaa den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (S. Rasmussen) omtalte —, og saa føjes der til: „hvorhos der maa have Købere til Grundene“. Jeg forstaar ikke, af hvilken Grund en saadan Bestemmelse skal indføres, den forekommer mig at ville være højst uheldig i mange Tilfælde. Der findes for Eks. rundt omkring en hel Del Bygningshaandværkere, som sidder inde med Grunde, der er delelige, ogsaa i Henhold til Loven, og som vilde sætte Pris paa, om de, naar de ikke har noget særligt at beskæftige sig med, kunde tage fat paa et Byggearbejde paa disse Grunde, selv om de ikke er solgte. Jeg tror, som sagt, at en saadan Bestemmelse ikke vil være heldig, og da der maaske kan være andre Ting at undersøge nærmere, har jeg for mit Vedkommende ikke noget som helst imod, at Sagen drøftes i et Udvalg. Jeg skal gerne tilsige mit Partis velvillige Støtte til et saadant Arbejde i Udvalg.